

11. Plná moc

V Lukášově evangeliu nacházíme Slovo Páně, které nám dovoluje nahlédnout do způsobu a hloubky Jeho utrpení. Ježíš pravil krátce před svou cestou na Golgatu ke svým učedníkům:

»Vy pak jste ti, kteří jste v mých protivenstvích se mnou zůstali!«¹⁾

Poněvadž v téže hodině hovořil také o »králích a mocných tohoto světa«, pak zajisté nechybíme, když se domníváme, že tvrdošíjná odmítavost a zavrhování ze strany těch, kteří měli tehdy v rukou veškerou vrchnostenskou i náboženskou moc, připravila mu tato protivenství. Trpěl jimi kvůli lidem, kteří se v důsledku tohoto nepřátelství a odmítání drželi stranou od něho samého i od Jeho Poselství. V tomto protivenství však jeho učedníci u něj zůstali, a odlišovali se tak od mnohých, kteří dali tehdy přednost tomu, že »odešli zpět a nechodili s Ním víc«.²⁾

Co dodalo sílu těmto věrným, aby vytrvali? Bylo to zajisté jasné poznání, že vzdělaný a pobožný svět je v nepravu, když odmítá Ježíše jako zaslíbeného Mesiáše. A jak se dopracovali k tomuto poznání, jehož pravdivost potom později dosvědčili svou krví a svými životy?

Slyšme na to odpověď, kterou dal kdysi Petr svému Pánu: »Ty máš slova života věčného.«

Tedy poznali to podle Jeho Poselství, že On je Kristus, Syn živého Boha.³⁾

Jak je proto bolestné, že země musí nyní podruhé prožívat, že ani vrchnost, ani církve našeho národa nepoznaly v pravý čas Vyslance Světa.

Poněvadž v bibli není nikde výslovně uvedeno, že zaslíbený Vyslanec přijde ještě jednou na tuto zemi, tedy se Kristovo Poselství označovalo jako za poslední uzavírající zjevení Boží, a podle toho se také vykládala epištola k Židům 1, verš 1. a 2. Proč si při tom nikdo neujasní, že se tím vyvolává veliké nebezpečí? Mohlo se přece stát, že křesťanské církve, které přece chtějí sloužit Bohu, se postaví na odpor Jeho vůli, kdyby přišlo něco, co nepovažovali za možné, poněvadž »Písmo o tom nic neříká«.

Ale je snad Bůh vázán ve splňování svých zaslíbení na Písmo? To by bylo přece jen v tom případě, kdyby vůle Boží byla v bibli dosvědčena tak jasně a jednoznačně, že by nebyly vůbec možné žádné různosti názorů nebo porozumění. Ale již existence tolika různých vyznání dokazuje, že v bibli jsou skutečně různé nejasnosti, které se dají vysvětlit nedostatkem porozumění od těch, kteří tato vznešená zjevení zachytili a přijali.

V žádném případě však nelze ze spisů Starého a Nového zákona jakkoliv prokázat, že by nové zjevení po Kristu bylo proti vůli Boží. Epištola k Židům 1, 1-2 se vykládá v tom smyslu, že Kristus byl posledním Slovem Božím k lidem, že je to tedy zjevení konečné a uzavřené. »V Něm a skrze Něho řekl Bůh k lidem všechno, co jim říct chtěl.«⁴⁾ Tento výklad je však nesprávný. Nedá se uvést v soulad s verši: (Jan 16, 12 a 13 a dále 1. Korint. 13, 9 a 10).

Jestliže nyní jedna církev tvrdí, že Bůh se po Kristu již více neprojeví v nějakém »Novém Slově« k lidem, pak tím chce dávat Bohu předpisy. Když se při tom dokonce ještě odvolává na »Slovo Boží«, pak tím propadá soudu Páně, jak to čteme u Lukáše 11, 52. Tím ovšem také tomu nebezpečí, o němž jsem nahoře mluvil. Abych ji na to upozornil, napsal jsem tyto řádky.

Chci dále uvést jen několik poukazů, které by nám mohly pomoci »slyšet« hlas Pravdy. Jedině Slovo jest vysvědčením pro poslání Kristovo. Žádné zázraky nikdy nedovedou úplně přesvědčit. To jsme zjistili již z evangelií. Kristus přece učinil dost zázraků, ale to všechno lidem nestačilo.⁵⁾ Také o

čistotě Jeho života byly vysloveny pochybnosti. Stačí si o tom přečíst Matouše 11, 16 až 19 a Jana 9, 24. Zůstává tedy jen Slovo, jak také Petr výslovně dosvědčuje. ⁶⁾ Právě pro své Slovo byl však Kristus odmítnut jako rouhač! **Nikdy si nedali tehdejší »pobožní« lidé tu práci, aby Kristovo Slovo poznali jako Pravdu.**

Nejinak je tomu i dnes. **Slovo je důkazem i průkazem.** Tomuto Slovu chtějí se však křesťané věřící podivným způsobem raději vyhnout, jsouc naplněni strachem a nedůvěrou! A kdyby se byl právě jeden evangelický farář nedostal do »zajetí tohoto Slova«, jistě by se tím vedení církve vůbec nezajímalo.

Kdo však předstoupí před Slovo Pravdy jako teolog, ten by měl nejdříve uvážit, že by se měl přiblížit ke svatostánku jen jako pokorný příjemce.

Kdo nechce uposlechnout této výstrahy, musí zůstat v »nádvoří«. Chrám mu bude uzavřen. Ten se otvírá jen těm, kteří dovedou přijímat. Proto se mne zmocňuje jakási plachá obava, když nyní hovořím o věcech, které musí při čtení každý vycítit a objevit. Doufám totiž, že následujícími pokyny a poukazy snad přece jen budu moci pomoci některému člověku.

I. Kdo se zahloubá do Poselství Grálu, necht' dává pozor na způsob řeči. Zda k nám nemluví někdo, kdo sám zápasí s nějakými problémy nebo s nimi zápasil dříve. Již zde cítíme ohromný rozdíl v porovnání s jinými svědectvími v oboru křesťanské literatury, vyjma Slova Páně v evangeliích.

1) Veškerá teologie je dějištěm - bojištěm problémů, a ozvěnou duchovních bojů v různých staletích. Jen si vzpomeňme na spor Ariův s Athanasiem, dále na Luthera a Zwingliho, nebo na boj mezi liberální a pozitivní teologií minulých desetiletí, který byl námi znovu vybojován v nové formě jako »církevní boj«.

Všude narážíme na lidský boj o jasnost a poznání. Nejmarkantnějším způsobem se setkáváme s tímto zápasem v klášterní cele v Erfurtě, a ve třech mohutných kapitolách epištoly k Římanům (9 - 11). Proto vkládá C. F. Mever rytíři a humanistovi Ulrichu Huttenovi do úst následující vyznání o Lutherovi:

»Čím těžším bojem se osvobozuje syn této země, tím mocněji dumá naše cítění. Já sám jsem mu z cely předčasně unikl, ale jímá mne hrůza, jak dlouho v ní zápasil Luther. On nosil ve své hrudi celý ten boj, který nyní zachvátil půl okruhu země.

Ve smrtelné nouzi prorazil klášterní pouta -

Největší činy vykoná ten, kdo nic jiného dělat nemůže.

On cítil ohromný doby zlom,

a proto pevně v ruce svíral bibli svou.

V jeho duši bojovalo, co bylo a co bude.

Těžce ta spletená dvojice zápasníků,

jeho duch je bojištěm dvou dob,

nijak se nedivím, že vídával démony!«

Devátá až jedenáctá kapitola k Římanům je však uchvacující svědectví utrpení člověka, apoštola, jehož tížil zaviněný osud jeho národa. ⁷⁾ Zápasil s otázkou, zda Bůh zavrhl svůj lid pro všechnu věčnost, nebo zda je tu ještě nějaká možnost milosti. Tak trpěli a bojovali nejlepší a nejslechetnější lidé. Bojovali a zápasili o poznání Božské Pravdy a milosti.

Naprosto jinak se před námi věci objeví, když se jednou zahlubáme do Poselství Grálu. Kdo poprvé pročítá toto Poselství, ten narazí na záhadnou a ničím nevysvětlitelnou určitost úsudku. Pro jeho spisovatele nepřichází vůbec v úvahu žádné uvažování nebo odvažování, zda by nebylo možno dát na danou otázku také jinou odpověď. Je to prostě tak, jak on to líčí. Neboť on vyličuje skutečnosti - a to nikoliv tak, jak on je vidí, nýbrž tak, jaké skutečně jsou! Zde se nedá již nic zlepšovat, nebo se o něco přít či dohadovat. Kdo to dělá, ten Pravdu nepoznal, a dokazuje tím, že patří k slepým. Jasnost řeči, která tak často několika slovy staví do pravého světla ty nejtěžší, pro každého člověka neřešitelné problémy, je důrazným svědectvím a potvrzením toho, co tu bylo řečeno. V Poselství Grálu k nám nehovoří hledající a zápasící člověk. Zde je vědomě rozhodováno a požadováno. Člověk se však musí jen sklonit před tímto rozhodnutím. Když to nedokáže, pak je to k jeho vlastnímu neprospěchu a škodě.

Nejzřetelněji to vystupuje na takových místech Poselství, kde spisovatel líčí děje a události, které jsou nad místem našeho původu. Mám zde na mysli přednášky jako »Svatý Grál«, »Tajemství Lucifera«, »Syn Člověka« a »Život«. Zde nalézáme tutéž jasnost jako v ostatních přednáškách. Nad tím je nutno se zamyslet. Konečně - žádný člověk nemůže o těchto věcech dělat nějaké »výpovědi«. Jestliže to přece dělá, pak budou jeho výpovědi nejasné, neboť tím se vydává do oblastí, které jsou pro něho mystikou a tajemstvím. Já však cítím, že spisovatel Poselství Grálu má v těchto pro nás nedosažitelných oblastech svůj pravý, skutečný domov!

2) Člověk mající jemné cítění pro řeč, narazí při čtení Poselství Grálu ihned na druhou skutečnost, která je s onou, dříve zmíněnou v úzké souvislosti. Chci tu jako příklad použít doby Kristovy, abych mohl učinit zřetelnějším to, co zde mám na mysli.

Apoštol Pavel vidí zřetelný rozdíl mezi slovy a přikázáním Páně a svými vlastními názory ⁸⁾. Je sice přesvědčen o tom, že jím hláсанé názory se kryjí s Ježíšovým Poselstvím, že tedy správně znovu podávají jejich smysl a obsah. Přesto se smíme domnívat, že on sám osobně si cenil slova Ježíšova, tedy Poselství Páně, nekonečně výše, než to, co sám hlásal. To ovšem teologie později žel často zapomínala, a to ke své škodě. My jsme však přesvědčeni, že apoštolova slova v Novém zákoně nejsou rovnocenná hodnotou a významem slovům Ježíšovým. Slova Kristova jsou spíše měřítkem a zkušebním kamenem také pro slova apoštolova. Když začneme jednou srovnávat Pavlovo učení s Ježíšovým Poselstvím, pak je každému pozornému čtenáři nápadné následující:

Apoštol Pavel se považuje za článek velikého společenství provinilců a hříšníků svého národa, jemuž byla udělena milost ⁹⁾, zatímco slova, která slyšíme z úst Ježíšových, byla by pro nás z úst každého jiného »člověka« nesnesitelná. S tím také souvisí, že způsob Ježíšovy řeči je jiný, než u Jeho učedníků. Ježíš je »Pán«, apoštol je však jen člověk, který je schopen se mýlit, a je k tomu ještě zapleten do viny a hříchů.

Nyní dávejte pozor na následující:

Spisovatel Poselství Grálu hovoří o lidech buď ve třetí osobě, nebo je oslovuje přímo. Nikdy se však s nimi neztotožňuje tak, jako by sám byl jedním z nich. To se děje takovým způsobem, který každý pociťuje jako přirozený, prostý, pravdivý, jakmile je splněna ona podmínka, kterou spisovatel ve svých úvodních slovech k svému Poselství stanovil:

»Mluvím jen k těm, kteří opravdově hledají. Ti musí být schopni a ochotni zkoumat toto věčné věčné.

Náboženští fanatikové a nepevní blouznivci mohou se raději vzdálit, poněvadž jsou Pravdě jen ke škodě. Zlovolní a nevěcní najdou v těchto slovech sami své odsouzení. Poselství zasáhne jen ty, kteří otevřeně nosí v sobě jiskru Pravdy a touhu být skutečně člověkem. Všem těm bude také světlem a oporou. Povede je bez oklik ven ze všeho chaosu dnešních zmatků.«

V Poselství Grálu se představuje tedy jedinec před celé lidstvo. Člověk je zde oslovován ve svém nejnuitnějším jádru! Je to volání Světla, které ho tu zasahuje. Nyní je to věc každého člověka, zda toto volání bude také slyšet. Je každému svobodno odmítnout je z důvodů dogmatických, nebo s odvoláním se na bibli. Ale nesmí pak žalovat a bědovat, až důsledky tohoto falešného rozhodnutí jednou na něho padnou a pohrbí ho pod svými troskami. Sám tak tomu chtěl.

3) Jsou lidé, kteří mají zvláštní porozumění pro hudbu, například pro Beethovena nebo Richarda Wágnera. Nejinak je tomu s řečí. Proto bych se chtěl v této souvislosti zmínit o něčem, co je významné. Řeč je pochva, do které je zasunut meč ducha. Toto rčení vystihuje to pravé. Není to proto žádná náhoda, že Poselství Grálu nám bylo dáno v německé řeči. Ve stvoření totiž není žádné »náhody«. Pečlivé vedení ze Světla pomocí k tomu povolaných připravilo německou řeč jako nádobu, aby nám v této řeči mohlo být darováno Poselství Grálu. Žádná jiná řeč nebyla k tomuto účelu jako nádoba vhodná. Tak nepodávají ani překlady Poselství do francouzštiny, angličtiny a češtiny přesně to, co je vyjádřeno německou řečí.

Chci nyní pozornost soustředit na jiný bod. Řeč je pochva, do které je zasunut meč ducha. Tentokrát to však není meč nějakého člověka, ale **meč Pravdy**, který obrátil své ostří proti nám. Ve Zjevení Janově čteme:

»Z jeho úst vycházel ostrý dvojsečný meč.«¹⁰⁾ Kdo má nyní »uši k slyšení«, ten přece cítí velmi mocně moc řeči, která k nám v Poselství hovoří. Žádný člověk tak hovořit nesmí. Rád bych dokonce řekl, že **člověk tak hovořit nemůže a nesmí**. To je vyloučeno.

Nyní chceme přistoupit blíž k otázce, na kolik můžeme podle obsahu Poselství zjistit, že ono k nám přichází ze světlých výšin. Jako východisko tohoto uvažování jsem zvolil odstavec z odpovědi na jinou otázku, která byla položena spisovateli Poselství Grálu:

»Každému čtenáři bude jistě velmi srozumitelné, když řeknu, že **živé Slovo Boží nemůže nikdy vzejít z nějakého určitého a pevného náboženství** a že takové náboženství je v sobě ani mít nemůže, a také je ani mít nechce! Kristova slova o »církví« nepochopili lidé ve velkém, čistě duchovním smyslu, nýbrž žel jen příliš pozemsky, tím také omezeně a ve zkomoleném smyslu.«

Jan Křtitel byl »hlas volající na poušti«¹¹⁾, a Ježíš sám »tesař, syn Marie«.¹²⁾ Žádný z nich nepřicházel ze Synagogy farizejů a zákoníků, a také ne ze vzdálené kasty tehdejších »osvícenců«, ze skupiny Saducejů. **Slovo Boží je něco jiného**, než »církev«, »tradiční křesťanství«, nebo »teologie«.! Není také nijak totožné s nějakým církevním učením o Slově Božím.

Proto se praví již hned na počátku Poselství Grálu v úvodním odstavci:

»Následující Slovo nepřináší žádné nové náboženství.«

V tom je právě největší hřích lidského pokolení, který **se stále znovu opakuje, že chce sice mít náboženství křesťanské**, náboženství biblické, nebo vůbec náboženství, **ale za žádnou cenu nechce mít Slovo Boží**. Proto zní dnes obžaloba:

»Z každého Božího Poselství udělali jste náboženství! K vašemu pohodlí!«¹³⁾

Domnívám se, že při takových slovech by měli lidé zbystřit svůj sluch. Neboť myšlenka, že Slovo Boží je pravým opakem lidského myšlení a povahy, je nám přece dobře známá.

»Živé slovo je vždy jen **Boží skutek**, který je předáván lidstvu. Je to pomoc. Jenže tato pomoc je vždy úplně jiná, než si člověk myslí.«¹⁴⁾ V čem pozůstává tato pomoc, o tom nám podává Poselství dostatečné vysvětlení.

Často přicházeli tazatelé k hlasateli Poselství a požadovali vysvětlení o mnohých věcech. Museli vyslechnout vážná slova:

»Každá otázka je požadavek. Jestli se týká věcí nutně potřebných ke vzestupu, pak je oprávněná. Jakmile však směřuje pouze k ulehčení rozumového sebeukojení, pak je to vůči závažnosti Poselství osobivost, poněvadž takové věci se týkají něčeho nižšího a nepatrnějšího, než je účel a obsah Poselství.«

Bylo nám tedy darováno proto, aby nám umožnilo duchovní vzestup. Nikoliv proto, aby uspokojovalo naši touhu po rozumovém vědění.

Zajisté také všechny otázky rozumu naleznou v Poselství odpověď, ale to se neděje přímo, ale jaksí mimochodem. Také v symfonii se rozlišuje hlavní motiv od provázejících hlasů a tonů.

Účelem a obsahem Poselství Grálu je však pouze ukázání cesty do »Světlé říše radostného tvoření«, jak spisovatel rád používá toto slovo pro ráj. Kdo se nyní rozhodne jít touto cestou, tomu také bude udělena síla. Prožije i to, že dosáhne svého cíle, neboť on nepozná na své pouti žádnou únavu.¹⁵⁾ Také Poselství Kristovo mělo kdysi tentýž účel a obsah.

»Bude-li kdo zachovávat mé Slovo, smrti neuzře na věky.«¹⁶⁾ Ale z tohoto Poselství Božího učinily církve zase jen »učení« a »náboženství«. Žádné »čisté učení« nemůže nás však nijak zachránit! Jedině život a jednání podle tohoto čistého učení, tedy následování Krista vede nás k cíli! A to bude muset začít církev opět hlásat.

Tato myšlenka musí se stát středem veškeré církevní dogmatiky, a nesmí být jen přívěskem, který přijde na řadu teprve na druhém místě nebo i místě třetím. Ale poněvadž také pravé a čisté učení bylo zakryto a zasypano »falešnými výklady učení« církví samotných, proto bylo zapotřebí nového Slova, které zasypanou cestu opět uvolní od pisku, který na ni byl průběhem staletí navátý.

1) Obráťme se nyní k vlastnímu obsahu Poselství Grálu. **Ono dává klíče ke stvoření.** A záleží přece jen na nás, zda jsme ochotni vzít tento klíč do rukou. S jeho pomocí si dovedeme otevřít celé stvoření sami. V tom spočívá zvláštní způsob nového Slova, že nám nedává nějaké »učení«, na kterém bychom mohli opět odpočívat, jak tomu bylo až dosud, nýbrž že od nás požaduje živou činnost našeho ducha. Bůh k nám hovoří v celém tomto stvoření. My se však podobáme dětem, které se musí učit teprve rozumět této řeči. K tomu nám chce být Poselství nápomocno.

Zjevení ve Slově se stalo nutným teprve následkem dědičného hříchu. Poněvadž jsme ztratili spojení se světlými výšinami, **nerozumíme již řeči Páně ve stvoření.**

Přes Kristovo poslání nám však nutné porozumění chybí, poněvadž jsme Jím přinesené Poselství **nechránili a neopatrovali!**

Z tohoto důvodu je nám nyní hlášáno toto Slovo ještě jednou. Ono nám neukazuje žádnou jinou cestu k záchraně, než tu, která nám byla ve stvoření již vyznačena. Živoucí Boží zákony přináší nám radost i bolest, trest i odpuštění - vždy podle našeho vnitřního stanoviska.

Je jasné, že Boží Poselství ve Slově musí dosvědčit totéž, abychom konečně došli ke správnému poznání. Proto nám bylo řečeno:

To je předpoklad pro Boží ochranu a záchranu. Bez znalostí zákonů ve stvoření je naprosto nemožné dosáhnout věčného života. Byla nám jím ukázána tatáž cesta, kterou Kristus ukázal jednomu zákoníkovi. ¹⁷⁾

Jsou také mnozí vážní lidé, kteří při čtení Poselství Grálu musí bojovat s pochybnostmi, poněvadž Slovo je nové. Proto je pociťují při prvním čtení nebo slyšení jako něco cizího. Nepoznávají hned v této »nové cizí řeči« onen hlas, který nám měl být již důvěrněji znám než všechno ostatní. V takových okamžicích pochybností, když přicházejí z poctivého a hledajícího srdce - bylo k nám voláno:

»Že máte v mém Poselství skutečně také Slovo Pravdy, můžete také ihned poznat, jestliže se bdělým zrakem rozhlédnete kolem sebe, neboť celý váš dosavadní pozemský život, tak jako nové prožívání každého okamžiku ve vnějším světě i ve vašem nitru budou vám úplně jasné, jakmile je osvíte mým Poselstvím a podle něho budete vše pozorovat.

Ani jediná otázka nezůstane vám nerozřešena, a vzejde ve vás veliké porozumění také pro dosud tak tajuplné působení železných zákonů ve stvoření, které vás vedou účinky a důsledky vašeho chtění. Jako koruna vaší námahy a snahy přichází podivuhodné tušení takové moudrosti, všemohoucnosti, lásky a spravedlnosti, že to vše může náležet pouze Bohu, jehož existenci jste tím našli!« ¹⁸⁾

Jsou ještě jiné známky, podle nichž můžeme poznat, že je to skutečně Pravda, která k nám v Poselství hovoří. Kdo při čtení Slova naslouchá ve svém nitru a nepřipustí při tom nadvládu svého kritizujícího rozumu, tomu jakoby padaly šupiny s očí. Chci se tu zmínit ještě o dvou ukazatelích, z nichž každý sám pro sebe mluví dost zřetelně ke všem, kteří dovedou »slyšet«.

2) Ježíš pravil ve svých hovorech na rozloučenou se svými učedníky o Utěšiteli a Duchu Pravdy: »On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.« ¹⁹⁾

Jako další místo z Písma přidejme k tomu z 1. epištoly Petrovy, že tento »trestající úřad« se vztahuje také na církve, »Neboť je čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprve od nás, jaký bude konec těch, kteří nejsou povolní evangeliu Božímu? A poněvadž spravedlivý spasení sotva dojde, bezbožný a hříšník, kde se ukáže?« ²⁰⁾

Duch Pravdy vykonává tento úřad, trestající ve světě i v církvi. Úmyslně neříkám: Skrze církve! Neboť církve se ukázala jen zřídka schopna toho úkolu, a pak ještě velmi nedokonale.

Církevní klatba je ovšem právě takový prostředek pochybné ceny, jako prohlášení za svatého. Nad oběma se musíme tázavě pozastavit. Proklínající modlitba, kterou dával Řehoř do klatby Jindřicha IV., rozdrásala sice německá srdce, ale církvi způsobila jen ostudu a hanbu. »Boží stát« italského mnicha a hlasatele pokání ve Florencii bylo však dílo prorockého blouznivce, jehož fanatismus a nejasnost nesmí být zaměňovány s působením Pravdy. Ani Luther se nedával vždy vést Duchem Pravdy. V knize reformace píše Kaulfuss - Diesch právem:

»Co všechno se mohlo vyvinout z německé reformace, kdyby byl spor o »poslední večeri« nepolámal tolik květů.« ²¹⁾ I takový teolog, jakým byl Grützmacher, označil ve svém Kolegiu Lutherovo učení o poslední večeri jako úpadek do středověké scholastiky. (Místo Transsubstanciacie nastoupila Konsubstanciacie.). Je to tedy nebezpečná věc, když se někdo se svými dogmatickými názory chce odvolávat na Slovo Boží. Pak jsou z toho církevní rozpory. Kdo dělá takové věci, musí za ně také nést zodpovědnost. Ale musí pochopit, že tato zodpovědnost s jeho beder »Kristovou smírčí obětí« snata

nebude.

Tak jednoduché to není. Zajisté to nebyl **Duch Pravdy**, který našeptal takové příjemné učení k našemu uklidnění. Nikdy nebyla nouze o místa v bibli, aby mohlo být zdůvodněno takové učení. O církevním boji posledních let nechci již vůbec mluvit. Nemáme z tohoto církevního boje mít jen radost, ale musíme se za něj také stavět. Chtěl jsem tu jen několika slovy a poznámkami naznačit, že jednotlivé církve kladly působení Ducha Svatého často spíše odpor, místo aby se mu otvíraly. Proto zní také úsudek Písma: »Neboť je čas, aby nastal soud od domu Božího.«

Vedlo by to příliš daleko, kdybych tu chtěl podat historický přehled, abych ukázal, jak »Duch trestal«, což je možno sledovat všude v dějinách křesťanství. Můžeme začít s působením apoštolů ²²⁾, pak svědectvím učedníků za pronásledování římským státem, a protest Arnolda z Brescie proti luxusu katolické církve, devadesát pět tezí o pravém pokání, odpustkům, až k náboženským obcím pod křížem (Hugenoti, Baltičtí mučedníci a podobně), abych se zmínil alespoň o některých. A přece, když uvažujeme o těchto dějinách skutečného a pravého křesťanství, musíme přiznat, že všichni tito Kristovi svědkové museli bojovat se slabostí. A sami to nejlépe věděli a sdíleli proto přesvědčení apoštola Pavla, »že moc má v nemoci se dokonává.« ²³⁾, a že selhali pokaždé, když této síle nebyli otevření.

Má se na to vztahovat Ježíšovo zaslíbení v Janově evangeliu? ²⁴⁾ Dříve jsem tomu věřil, ale dnes již tento názor nemohu sdílet: »On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.« ²⁵⁾

Takové zaslíbení vyžaduje jiné a lepší splnění. Ve zplnomocnění bylo dáno, a plnou mocí bude také dovršeno a provedeno. Působení Ducha Svatého v dějinách křesťanství je velmi brzděno a ztěžováno mdlobou a hříchy i těch nejlepších a nejušlechtilejších jeho zástupců. Stále znovu musíme prožívat, že naše oči jsou drženy. My poznáváme jen z nepatrné části Boží moudrosti cest Božích. Právě tak neproniká náš zrak až do nejtajnějších úkrytů hříchu. Úřad trestajícího nebo úřad soudce nemůže v plné moci vykonávat ani žádný »koncil«, ani »synoda«, nebo nějaký »hlasatel pokání«, nebo »reformátor«. Také žádný »zakladatel náboženství«.

Tento úřad vyžaduje vyšší poslání. Musí to být někdo, kdo s dobrým a čistým svědomím může předstoupit před celé lidstvo a veškerou jeho filozofii a dogmatiku, a zavolat:

»Já vám však pravím, jako *zplnomocněnec BOŽÍ*.«

Proto bych rád každému řekl: »Tolle, lege.« - vezmi a čti! Bádej ve Slově a pak uvidíš, že zde k tobě mluví Duch Pravdy.

Směl jsem poznat, že v Poselství Grálu jsou hříchy souzeny a trestány z plné moci. Všechno je nám tu ukazováno »Ve Světle Pravdy«. Tento paprsek Světla dopadá na jednotlivé lidi, i celé národy, rodiny, státy, kulturu a politiku, umění a vědy, obchod i hospodářství, a také na církve.

Nic nezůstává neosvětleno.

A podivno, právě ty církve, které přece vždy zdůrazňovaly, že »Pán přijde soudit živé i mrtvé.«, a které byly ochotny sklonit se před Jeho soudem - odmítají Poselství Grálu.

Soud totiž smí být patrně jen takový, jak ony si ho představují a svým věřícím říkají. Pak by byly ochotny a připraveny se také sklonit »v pokoji« před tímto výrokem. Ale poněvadž soud je úplně jiný, byl Vyslanec Boží zamítnut jako falešný soudce.

Tím ovšem podaly důkaz, že jsou dnes právě tak neschopny, jako byla v době Kristově církev židovská, aby poznaly Poselství ze Světla.

Duch Pravdy vložil však svůj prst do zející rány bez ohledu na úsudek a pokřik lidí. Všechny tyto rány mají nyní bolet tak, aby je bylo cítit. Také všechny chyby a mezery v »budově učení« budou objeveny. Neboť jedině včasným poznáním může být ještě zabráněno úplnému zhroucení, které je jinak neodvratné. Lidské autority nedojdou při tom nijakého uznání. »Neboť přijímání osob u Boha není.«²⁶⁾

3) Přicházím nyní k novému hledisku, a vracím se proto zase zpět k Ježíšovým zaslíbením v Jeho hovorech na rozloučenou. Duch Pravdy nebude svět jen trestat. Pán o něm říkal ještě něco jiného ...

»Ale Přímluvce, Duch Svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu, a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.«²⁷⁾

»Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch Pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví.«²⁸⁾

»On mne oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.«²⁹⁾

Tak zní ona tři místa z Ježíšových hovorů, které zde přicházejí v úvahu. Co si z nich máme vzít?

1) Otec posílá Ducha Pravdy na prosbu Syna na tuto zemi ve jménu svém. Srovnej (Jan 14, 16 a 17).

2) Přímluvce, Duch Pravdy, Ježíše oslaví a osvětlí, neboť nám připomene všechno, co Syn Boží kdysi hlásal.

Tyto Kristovy výpovědi vidím v Poselství Grálu plně a zcela potvrzeny a splněny. Otec posílá Ducha Pravdy na Synovu prosbu. Přímluvce, Duch Pravdy, Ježíše oslaví. O tom svědčí celé Poselství. Dále je nutné také číst zprávy »Ze zašlých tisíciletí«. Zde je nám znovu připomenuto vše, co Pán kdysi říkal, a co žel v průběhu dějin ztratilo svůj lesk. Kdo to všechno odmítá jako bludné učení a blouznivost, ten je k politování pro svou duchovní chudobu, která slepě zavrhuje takové poklady, poněvadž dogmatické brýle, skrze něž čte ještě i dnes svou bibli, mu zabraňují, aby pochopil pravý smysl Kristových slov.

Ve vánočním vyprávění je tolik stručných slov, ze kterých padají již stíny Golgaty do tichého a světlého míru v Betlémě, ».....protože neměli místa v hospodě...«³⁰⁾ Pro Ježíše nebylo místa v tomto světě. Mudrci zanechali jej opět bez ochrany, jakmile mu odevzdali své dary. Maria měla pochybnosti o svém Synovi!³¹⁾ O pastýřích a jejich dětech se již nikde nevypravuje, že by se z nich stali později Kristovi učedníci. Pod křížem nebylo možné nalézt nikde, mimo Jana a několika žen, nikoho. **Pro Ježíše nebylo místa na tomto světě.**

A tak je tomu ještě i dnes!

»Věřící chce mít »svého« Spasitele, a jen podle svého smýšlení.«

Jak pravdivým je tento úsudek Poselství Grálu. Tak má také teologie »svého« Krista - Syna Božího. Ne - ještě ani dnes není na zemi žádného místa pro toho, který byl zrozen v Betlémě!?

Jak tedy zní úsudek Poselství Grálu o tom, co hledají církve?:

»Bohu nepřátelské sebeoslavování všech církví odděluje jejich věřící od Boha, místo, aby je k Němu přivádělo. Učení byla falešná! To by však museli lidé sami poznat, a snadno, poněvadž to odporuje zcela jasně a zřetelně nejprostšímu citu pro spravedlnost. A proto **církevně věřící jsou právě tak vinni, jako církev sama.**«

V jiné přednášce, která nám přidržuje před naším zrakem známá slova Páně podle Matouše 7, 7 v celé jejich hloubce, praví se jako obžaloba na církevní hlásání Ježíšových slov:

»Tak je tomu se všemi Jeho slovy. Všechno bylo žel vtěsnáno do úzkého okruhu lidského rozumu, a tím zle pokřiveno. Proto to také nebylo již nikdy pochopeno a bylo to nesprávně vykládáno.«³²⁾

Chci tím uzavřít řadu příkladů, které by se daly ještě o mnohé rozmnožit. Církev stojí se svým hlásáním před vážným rozhodnutím! Uzná Ježíšovo oslavení skrze Ducha Pravdy v Poselství Grálu, a skloní se proto před Jeho soudícím rozsudkem? To by mohlo být velkým přínosem pro lidstvo! Veškeré požehnání Světla by spočinulo na ní. Neboť jinak již vůbec nenajde cestu ke svobodě³³⁾, poněvadž zdi jejího duchovního vězení staly se již příliš silnými a tlustými. Pak by ovšem v tomto vězení - přes všechnu horlivost a snažení, přes všechnu víru a modlení, přes všechna biblická zaslíbení - pomalu zakrněla.

Každé Boží zjevení je vždy provázeno znameními, které mohou všichni lidé snadno rozpoznat, pokud jsou bdělého ducha.

Tehdy nastalo zemětřesení, zatmění slunce a roztržení chrámové opony. Znamení, jimiž celé stvoření dost zřetelně projevilo hněv a smutek nad událostí na Golgatě. Až dosud se však církve nenaučily takové řeči Páně - Boží - ve stvoření správně rozumět, a ji také vykládat.

Tak je i příchod Syna Člověka doprovázen znameními, o nichž Ježíš již kdysi hovořil!³⁴⁾ Když se zahlubáme do zprávy Markovy, pak jsou to hlavně následující znamení, která vyžadují pozornosti³⁵⁾: Falešné Mesiášství³⁶⁾. Války, a s tím související katastrofy³⁷⁾. Přírodní události, například zemětřesení³⁸⁾. Utiskování církve z vnějšku skrze mocnosti³⁹⁾. Utiskování církve z vnitřku skrze bratří⁴⁰⁾. Chladno a hlad, útěk v zimě⁴¹⁾.

Není to žádné přehánění, nýbrž prosté zjištění skutečnosti, jestliže řeknu: Během posledních desetiletí jsme to všechno prožili. Stojíme v době velikého zhroucení ve všech oborech. Také ani církve nejsou ušetřeny. Zříceniny chrámů a kaplí hovoří jasnou řečí. To všechno jsou znamení, kterým lidé ještě zcela nerozumí. »Praská to velmi povážlivě v trámův církve.«, pravila nedávno jedna učitelka, jsouc naplněna láskyplnou starostlivostí o život církve.

Přál bych proto z plna srdce, aby naše církve přece jen poznala lékaře, který jedině je schopen vyléčit její nemoc dříve, než se stane nevléčitelnou. Pak by také »vykvetl z ruin skutečný nový život«.

1)

Lukáš 22, 28

2)

Jan 6, 66

3)

Jan 6, 68 - 69

4)

Profesor Schneider, epištola k Židům, strana 13

5)

Matouš 27, 40

6)

Jan 6, 68

7)

Matouš 27, 25

8)

1. Korint. 7, 10 a 12 a 25

9)

1. Korint. 1, 15 - 19

[10\)](#)

Zjevení 1, 16

[11\)](#)

Lukáš 3, 4

[12\)](#)

Marek 6, 3

[13\)](#) [14\)](#) [18\)](#) [32\)](#)

Poselství Grálu

[15\)](#)

Izajáš 40, 31

[16\)](#)

Jan 8, 51

[17\)](#)

Lukáš 10, 25 - 28

[19\)](#)

Jan 16, 8 - Eku. překlad!

[20\)](#)

1. list Petřův 4, 17 - 18

[21\)](#)

strana 436

[22\)](#)

Skut. 2, 36; 3, 12 - 26; kapitola 5., a další

[23\)](#)

2. Korint. 12, 9

[24\)](#)

Jan 16, 8

[25\)](#)

Eku. překlad!

[26\)](#)

Římanům 2, 11

[27\)](#)

Eku. - Jan 14, 26

[28\)](#)

Eku. - Jan 15, 26

[29\)](#)

Eku. - Jan 16, 14

[30\)](#)

Lukáš 2, 7

[31\)](#)

Marek 3, 31 - 35

[33\)](#)

Jan 8, 31 - 36

[34\)](#)

Marek, kapitola 13.; Matouš, kapitola 24.; Lukáš, kapitola 21.

[35\)](#)

Marek, kapitola 13.

[36\)](#)

verše 5 - 6 a 21 - 22

[37\)](#)

verš 7

[38\)](#)

verš 8

[39\)](#)

verše 9 a 11

40)

verš 12.

41)

verše 18 a 19

From:

<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek11

Last update: **05.11.2014 02:52**

